"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ମୁରଲୀଧର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ, ମୁରଲୀଧର ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବାବା ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ବହୁତ ନିର୍ମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରହଂକାରୀ ହୋଇଯାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନ କରି ପ୍ରକୃତ ପରୋପକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବିକ୍ରେତା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ନିରଂହକାରୀ ହୋଇଯାଏ । ସେବା କରି କରି ବୁଦ୍ଧି ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ଦାନ କରିବାରେ କଦାପି ଅଭିମାନ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସର୍ବଦା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଶିବବାବା ଦେଇଥିବା ଜ୍ଞାନ ଧନ ହିଁ ଦାନ କରୁଛି । ଏହିଭଳି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯିବ ।

ଗୀତ:- ତୁହ୍ମି ହୋ ମାତା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । କେବଳ ମାତା ପିତାଙ୍କର ମହିମାର ଗୀତ ଶୁଣାଇବା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ନାମ ଅର୍ଥାତ୍ ପରିଚୟ ଜଣାପଡିନଥାଏ । ପ୍ରଥମରୁ ଶିବାୟ ନମଃ ଗୀତ ଶୁଣାଇ ପୁଣି ମାତା ପିତାଙ୍କ ଗୀତ ଶୁଣାଇଲେ ଜ୍ଞାନ କ'ଣ ବୋଲି ଜଣାପଡିଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି, କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିଥାଆନ୍ତି ତୁମେ ମାତାପିତା କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ପ୍ରଥମରୁ ଶିବାୟ ନମଃ ଗୀତ ଶୁଣାଇ ପୁଣି ମାତାପିତାଙ୍କ ଗୀତ ଶୁଣାଇଲେ ମହିମା ଜଣାପଡିଥାଏ । ନୂଆମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ଗୀତ ବହୁତ ଭଲ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ସହଜ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ, ଏପରି କେହି ନାହାଁନ୍ତି ଯିଏ କହିବେ ଶିବ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ତ' ସମସ୍ତଙ୍କର ମହିମା ଏକା ହୋଇଯିବ । ତାଙ୍କର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଶିବ । ଆଉ କେହି ନିଜର ନାମ ଶିବାୟ ନମଃ ରଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ମତି ଏବଂ ଗତି ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ ଅଲଗା । ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା । ଏହି ଜ୍ଞାନ କେବଳ ମାତାପିତା ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତ ମାତା ନଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଶିବାୟ ନମଃ ତ କାହାକୁ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶିବାୟ ନମଃ କ'ଣ ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ କୁହାଯିବ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ବୁଝାଇଥା'ନ୍ତି । କେଉଁଠି କେଉଁଠି ଭଲ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟକୁ ଛାଡି ଦିଅନ୍ତି । କେହି କେହି ଅଛନ୍ତି ନିଜକୁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଭାବିଥା'ନ୍ତି । ଏଥିରେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୃଦୟ ଦରକାର । ପ୍ରତି କଥାରେ ସତ୍ୟ କହିବା, ସତମାର୍ଗରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଲୌକିକତା ଆସିଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏପରି କେହି ନାହାଁନ୍ତି ଯିଏକି କହିପାରିବେ ଯେ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଅଟୁ, ତେବେ ତ' କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତ' ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅଛନ୍ତି । କେହି-କେହି ତ' କୁପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଜଣାପଡିଯାଏ କିଏ କିଏ ବାବାଙ୍କର ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ବସିବ ତେବେ ରୁଦ୍ରମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ମଧ୍ୟ ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବସିଥା'ନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ତାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କର ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ବ୍ୟବସାୟ । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହଯୋଗୀ ହେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଖୁସି ହେବେ । ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନକୁ ନିଜେ ଧାରଣ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟକୁ ଧାରଣ କରାଇବାକୁ ହେବ । କେହି-କେହି ସନ୍ତାନ ଭାବନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତ ସବୁକିଛି ବାବାଙ୍କୁ ସମର୍ପିତ କରି ଦେଇଛୁ । ତା'ର ଫଳ ତ ତୁମକୁ ମିଳିଯିବ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କ ସଦୃଶ ମହାଦାନୀ ହୋଇ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନକୁ ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ପାତ୍ରକୁ ଭରପୁର କରିବା ପାଇଁ, ଏଥିରେ ସ୍ଥୂଳ ଧନର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ତ' ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପସନ୍ଦ କରିଥାଆନ୍ତି । ଯଦି ଏହି ଜ୍ଞାନରତ୍ନର ବ୍ୟବସାୟ କରିବା ଜଣାନାହିଁ ତେବେ ସେମାନେ ନିଜକୁ ମୁରଲୀଧର, ସୌଦାଗରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବୋଲି କିପରି କହିପାରିବେ ? ଲଜ୍ୟା ଆସିବା ଉଚିତ୍, ମୁଁ ତ ଜ୍ଞାନରତ୍ନର ବ୍ୟବସାୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଲେଣ-ଦେଣ କରୁନାହିଁ । ବିକ୍ରି କରୁଥିବା କର୍ମଚାରୀ ଯଦି ବୁଦ୍ଧିବାନ ହୋଇଥିବ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବ୍ୟବସାୟରେ ଭାଗୀଦାର ମଧ୍ୟ କରିଦିଅନ୍ତି । ମାଗଣାରେ କ'ଣ କାହାକୁ ଭାଗିଦାରୀ ମିଳିଯିବ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିଗଲେ ବୁଦ୍ଧି ନିର୍ମାଣ ହୋଇଯାଏ । ସେବା କରୁ-କରୁ ବୁଦ୍ଧି ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୋଇଯାଏ । ବାବା-ମମ୍ମା ନିଜର ଅନୁଭବ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ମୁରଲୀ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା ଧରିନିଅ ୟାଙ୍କର ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ଅଛନ୍ତି । ସିଏ ତ ମୁରଲୀଧର ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ବି ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ନହେଲେ ଏତେ ଉଚ୍ଚପଦ କିପରି ପାଇବେ ? ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ତୁମେ ସବୁବେଳେ ଭାବ ଶିବବାବା ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯିବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଶରୀରରେ ତ ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ମମ୍ମା ତ ମା' ହିସାବରେ କହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନାମକୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ କାରଣ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଦିଆଯାଉଛି । ଲୌକିକରେ ପୁରୁଷମାନେ କହିଥା'ନ୍ତି ସ୍ତ୍ରୀ ଯେମିତି ବି ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ତା'ର ଦାୟିତ୍ୱ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ଏପରି କହିନଥାନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ

କହୁଛନ୍ତି ମୋ ପିଲାମାନେ ଯେମିତି ବି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ବୁଝିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମହତ୍ୱ ରହିଛି । ଏଠାରେ ତ ବାବାଙ୍କର ନାମ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ବିଖ୍ୟାତ । ପୁଣି ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ସେବାର ମଧ୍ୟ ଭଲ ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି । ଆଗକୁ ତ ସେବା ବହୁତ ସହଜ ହୋଇଯିବ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି, ଦିନ ଏବଂ ରାତି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତୟୁଗ ହେଉଛି ଦିନ, ଅର୍ଥାତ୍ ସେଠାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖ, ଦ୍ୱାପର ଏବଂ କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ରାତି ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭକ୍ତି କରାଯାଏ ନାହିଁ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ଧାରଣା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ପଏଣ୍ଟ ଗୁଡିକ ତ' ବହୁତ ସହଜିଆ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ ଏବଂ ନିଜ ଘରକୁ ଉଠାଅ । ତୁମେ ତ' ଗୃହସ୍ଥରେ ରହୁଛ, ତେଣୁ ବହୁତ ସହଜରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ସଦଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ପାରଲୌକିକ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଦ୍ୱାପରଠାରୁ ତୁମର ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଆସିଛି । ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ପାପ ଆତ୍ମାମାନେ କଳିଯୁଗରେ ହିଁ ଥାଆନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନାମ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହିଠାରେ (କଳିଯୁଗରେ) ହିଁ ଅଜାମିଳ, ଗଣିକା, ଅହିଲ୍ୟା ଆଦି ସବୁ ପାପ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଅଧୋପତନ ହେବା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଅଧୋପତନ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀରୁ ତଳକୁ ଖସି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତା'ପରେ ପୁଣି ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସିଥା'ନ୍ତି । ଦ୍ୱାପରଠାରୁ ତୁମେମାନେ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିଛ ସେମାନେ ତଳକୁ ଖସାଇବାର ରାସ୍ତା ହିଁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ । ଦିନକୁ ଦିନ ତୁମ ଭିତରେ ବଳ ଆସିବାକୁ ଲାଗିବ । ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ଉପାୟ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । ଶେଷରେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କିପରି ହୋଇପାରିବେ ? ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ରହିଛି । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଥିଲା ପୁଣି ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହେଉଛି । କଳା ସବୁ କମି କମି ଆସିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ' କୌଣସି କଳା ନାହିଁ । କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ କଳା କିପରି କମ ହେଉଛି । ତେବେ ଏହାକୁ ବୁଝାଇବା ତ ବହୁତ ସହଜ କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । କାରଣ ପିଲାମାନେ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଶରୀରରେ ଅଟକି ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରରେ ମମତ୍ୱ ନରଖି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ନହେଲେ ଭଲ ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇବ ନାହିଁ । କେହି ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ କ'ଣ କେବେ ଚାହିଁବ କି ଶେଷ ଧାଡିରେ ବସିବା ପାଇଁ । ନଚେତ୍ ମିତ୍ର- ସମ୍ବନ୍ଧୀ, ଶିକ୍ଷକ, ଛାତ୍ର ସମସ୍ତେ ବୁଝିଯିବେ, ଏହାର ପାଠପଢାରେ ଧ୍ୟାନ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିଲେ ଏହି ଅବସ୍ଥା ହେବ । କିଏ ପ୍ରଜା ହେବେ, କିଏ ଦାସଦାସୀ ହେବେ, ଏକଥା ସମସ୍ତେ ଜାଣିପାରିବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜର ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କର । ଲୌକିକରେ ନିୟମ ଅଛି ଯଦି ଘରେ ବଡ ଭାଇ ଥାଏ ତେବେ, ଛୋଟ ଭାଇକୁ ସହଯୋଗ ଦେବା ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଦାନ ନିଜ ଘରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଭଳି ଦାନ କର ଯାହାକି ଯେତେ ଦାନ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ସରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଦାନ ନ କଲ ତେବେ କିଛି ମିଳିବ ନାହିଁ, ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ତୁମକୁ ବହୁତ ଭଲ ସୁଯୋଗ ମିଳିଛି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଦୟାଳୁ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ କୃପା କରୁଛ । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆସି ବୁଝ । ତୁମେ ନିଜର ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହିଁ, ଯେଉଁ ପିତା ଭାରତକୁ ସଦା ସର୍ବଦା ସବୁ କଳ୍ପରେ ସୁଖର ବର୍ଷା ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, ଏଠାରେ ଅଫିସରମାନେ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କିଏ କରିବ ?

ଆଜିକାଲି ତ' ସାଧୁ ସମାଜର ବହୁତ ସମ୍ମାନ ରହିଛି । ତୁମେ ଲେଖୁଛ— ବାବା ତାଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଦୟା କରୁଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ଏହି କଥା ଜାଣିଯିବେ ତେବେ ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । ଆଗକୁ ତୁମର ନାମ ବହୁତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ବହୁତ ଆସିବେ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ମଧ୍ୟ ଚାଲିବ । ଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବେ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବେ । ନଚେତ୍ କୁଆଡେ ଯିବେ, ଏହା ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ସ୍ଥାନ । ଆଗକୁ ବହୁତ ଉନ୍ନତି ହେବ । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଭଲ ଭଲ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବାହାରିବ ଯାହାକି କେହି ବି ଆସି ପଢିପାରିବ । ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆରେ ଘୋର ଅଶାନ୍ତି ଦେଖାଦେବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହେବେ, ସେତେବେଳେ କିନ୍ତୁ ସମୟ ନଥିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସମୟ ନଥିବ । ଶେଷ ସମୟରେ କେତେ ଦୌଡିପାରିବ । ଦୌଡରେ ମଧ୍ୟ କେହି-କେହି ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଦୌଡିଥା'ନ୍ତି । ଜିତିବାର ପୁରସ୍କାର ବହୁତ ବହୁତ କମ ଜଣଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ପୁରୁଷାର୍ଥର ଦୌଡ । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଆଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସଙ୍ଗ ଦରକାର । କାହାକୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ କହିବା ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ନା । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା କଉଡି ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । ବାବା ଆସି ସତୋପ୍ରଧାନ ପ୍ରାରବ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ତାହା ଧୀରେ ଧୀରେ କମି କମି ଯାଏ । ତେବେ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରି କର୍ମରେ ଆଣିବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମହାଦାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଭାରତକୁ ମହାଦାନୀ କୁହାଯାଏ କାରଣ ଏଠାରେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜର ଶରୀର, ମନ ଏବଂ ଧନ ସବୁ କିଛି ଅର୍ପଣ କରି ଦେଉଛ । ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ ସବୁ କିଛି ଅର୍ପଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଭାରତରେ ବହୁତ ମହାଦାନୀ ଅଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସରେ ବୁଡି ରହିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣକୁ ଆସିଛ । ରାବଣଠାରୁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ଏବେ ରାମଙ୍କ ଶରଣକୁ ଆସିଛ । ତୁମେ ସବୁ ଶୋକବାଟିକାରେ ଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି ଅଶୋକବାଟିକା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବ । ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନ କରୁଥିବା ପିତାଙ୍କର ଶରଣକୁ ଆସିଛ । କେହି-କେହି ଛୋଟ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ କାହାର ବାଧ୍ୟରେ ଏଠାକୁ ଆସିଯାଇଛନ୍ତି ।

ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଏଠାରେ ସୁଖର ଅନୁଭବ ହେଉନାହିଁ । କାରଣ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ମାୟା ରାବଣର ଶରଣ ଦରକାର । ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଶରଣରୁ ବାହାରି ମାୟାର ଶରଣକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନା । ତେବେ ଏହି ଶିବାୟ ନମଃ ଗୀତ ବହୁତ ଭଲ । ତୁମେ ଏହି ଗୀତ ବଜାଇପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହାର ଅର୍ଥ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ କହିବ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଯଥାର୍ଥ ରୀତିରେ ବୁଝାଇପାରିବୁ । ସେମାନେ ତ’ ଯେପରି କଣ୍ଢେଇ ଖେଳ ଖେଳୁଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏହି ଗୀତର ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗ ମିଳୁଛି । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ସେବା ନ କଲେ ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ କିପରି ବସିପାରିବ । କେହି କେହି ସନ୍ତାନ କୁପୁତ୍ର ହୋଇ କେତେ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ତ ମା’ ମରିଗଲେ ମଧ୍ୟ ହାଲୁଆ ଖାଅ, ସ୍ତ୍ରୀ ମରିଗଲେ ମଧ୍ୟ ହାଲୁଆ ଖାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେ ଦୁଃଖ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ବିଚଳିତ ହେବାର ନାହିଁ । କାନ୍ଦିବାର ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର । ମମ୍ମା-ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଅନନ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ ଚାଲିଯିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ଛାଡିବେ । ଅଭିନୟ ତ’ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏଥିରେ ଚିନ୍ତା କରିବାର କ’ଣ ଅଛି ? ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଖେଳ ଦେଖିବାର ଅଛି । ତେଣୁ ତୁମର ଅବସ୍ଥା ସବୁବେଳେ ହର୍ଷିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁଛି, ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ତ ନିଶ୍ଚିତ ନେବାକୁ ହେବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ମମ୍ମା-ବାବା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲେଣି । ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ତ ଶେଷରେ ହେବ । ଏହି ସମୟରେ କେହି ବି ନିଜକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । କୌଣସି କ୍ଷୟ-କ୍ଷତି ହେଲା, ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହେଲା, ଖବରକାଗଜରେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀ ସଂସ୍ଥା ନାମରେ ହାହାକାର ହେଲା, ଏହା ସବୁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ଚିନ୍ତା କରିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ, ୧୦୦ ପ୍ରତିଶତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ଶେଷ ସମୟରେ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସେତେବେଳେ ବସିବ ଯେତେବେଳେ ଦୟାଶୀଳ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଭଳି କରିବ । ନିଜର ସର୍ବସ୍ୱ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ବୀମା କରିବା ଅଲଗା କଥା କାରଣ ତାହା ତ ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ ହିଁ କରୁଛ । ଏହା ତ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ଦାନ ଯାହାକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ପୁରା ମନେ ନ ପକାଇଲେ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଯେଉଁ ବିକର୍ମର ବୋଝ ରହିଛି ତାହା ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ବୁଝାଇବାରେ ମଧ୍ୟ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବା ଦରକାର । ରାତିରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ବହୁତ ମଜା ଲାଗିଥାଏ । ଏହି ଆତ୍ମିକ ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ପୁଣି ଅମୃତବେଳାରେ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆପଣ କେତେ ମଧୁର ଅଟନ୍ତି, ଆମେ କ’ଣ ଥିଲୁ ଆମକୁ କ’ଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ହୃଦୟରେ ସଦା ସର୍ବଦା ସତ୍ୟତାକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସତ୍ୟ କହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସତ୍ୟମାର୍ଗରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ନିଜକୁ ସର୍ବଜ୍ଞ ବୋଲି ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଅହଂକାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଡ୍ରାମାର ଖେଳକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଡ୍ରାମା ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ରଖିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା କରିବାର ନାହିଁ । ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରଖିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତିଜ୍ଞାର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରୁଥିବା ସଦା ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦର ପାତ୍ର ହୁଅ ।
ଯାହା ବି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମନରେ, ବଚନରେ ଅଥବା ଲିଖିତ ଆକାରରେ କରୁଛ ସେଗୁଡିକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖ ତାହାହେଲେ ସେହି ପ୍ରତିଜ୍ଞାରୁ ପ୍ରକୃତ ଲାଭ ଉଠାଇପାରିବ । ଯାଞ୍ଚ କର ଯେ କେତେଥର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛି ଏବଂ ତାକୁ କେତେ ପାଳନ କରିଛି । ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଏବଂ ତା’ର ଲାଭ-ଉଭୟର ସନ୍ତୁଳନ ରଖିପାରିଲେ ବରଦାତା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିବାକୁ ଲାଗିବ । ଯେପରି ସଂକଳ୍ପକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛ ସେହିପରି କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉ ତେବେ ଯାଇ ସଫଳତାର ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜକୁ ଏଭଳି ଦିବ୍ୟ ଦର୍ପଣ କରିଦିଅ ଯେଉଁଥିରେ କେବଳ ବାବା ହିଁ ଦେଖାଯିବେ, ତେବେ କୁହାଯିବ ପ୍ରକୃତ ସେବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****